

den ærede Kirkeminister ikke kan nægte, har kirkelig Ghybighed, ogsaa skal have borgerlig Ghybighed. Er dette ikke et reent borgerligt Spørgsmaal? Er det ikke et Forlangende af reent borgerlig Natur? Jeg forstaaer ikke, hvorledes der i fjerneste Maade kan være Tvivl derom; men, som jeg før sagde, jeg har det Haab og den Overbeviisning, at, saae vi ikke idag, saa saae vi imorgen en Kirkeminister, der kan gaae ind paa denne Opfattelse, og jeg har det Haab, at den nuværende Kirkeminister ved fortsat Overveielse vil gaae ind derpaa. Jeg har dette Haab eller denne Overbeviisning, idet jeg fuldstændigt — jeg gjentager det — slutter mig til Udtalelserne fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds, der sagde, at, hvis den høitærede Kirkeminister nu ikke i dette Dieblik øinede Nødvendigheden, saa vilde den senere vege saaledes op, at han maatte være starblind, hvis han ikke saae den.

Føberning: Jeg har sagt, at jeg skal følge de Herrer, som arbeide paa at faae dette Forslag igjennem, ved saavel at stemme for deres Endringsforslag som for Loven, naar den kommer videre, men jeg skal gjentagende gjøre opmærksom paa, at de ikke skulle drive deres Modstand for vidt i dette Dieblik. Det, hvorfor jeg tog Ordet, var for at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at denne Afventning af en Kirkeforsamling for gjennem den at faae afgjort Spørgsmaal af denne Natur ikke gaaer an, og jeg skal sige den ærede Minister, at man i alle det Slags Spørgsmaal gjør bedst i at see, hvad der er praktift, og hvad der er ffeet i Verden under lignende Forhold. I England have Forhold af lignende Art ligget for til forskjellige Tider; den Frihed indenfor Kirkens Grændser, som her forlanges, er der naaet, men samtidigt dermed ogsaa det, at Præsterne hørte op at være valgbara til Parlamentet. Man maa vel lægge Mærke til, at det Ene følger med det Andet; dette maa Regjeringen tage Hensyn til. Det Andet, som ogsaa der er traadt frem, er, at da de fik et Kirkeparlament og prøvede paa at bruge det til noget Væsentligt ligeoverfor Statsparlamentet, saa vækkedes dette til en saadan Virksomhed, at man nu næsten ikke veed, at der er et Kirke-

parlament i England; det tør næsten ikke luffe sin Mund op; de kirkelige Sager blive afgjorte, saa at man ikke mærker det, kun har Enhver en Fornemmelse af, at de ere afgjorte. Det, jeg skal henstille til den ærede Kirkeministers Overveielse, er, at det Spørgsmaal, her foreligger, ikke behøver Lovgivningens Mellemkomst, da det er et reent administrativt Spørgsmaal. Spørgsmaalet er som kirkeligt afgjort for længe siden, saaledes nemlig, at kirkelig Vielse ikke kan betages en Mand uden ved Dom, den være geistlig eller verdslig; den er givent ham, og det er deri paa en vis Maade, at det Myktiske i den kirkelige Vielse ligger. Hvad er det kirkelig Vielse bethyder? Det er netop Retten til at udøve de hellige Handlinger, Sacramenterne. Lad os tage Daabs sacramentet. Dersom en Præst, som var viet Præst i Sognet, men ikke var Sognepræst, havde døbt et Barn, skulde da derved dette Barn være for bestandig udeluffet fra Folkekirken, eller skulde det, for at komme ind i Folkekirken, døbes engang endnu? Daab to Gange er Hærest, Kjæteri i den lutheriske Kirke; det gaaer ikke an, og at fornægte en Daab, foretagen af rette Præst, gaaer ligesaa lidt an. Hvoraf kommer Forvirringen i dette Dieblik og den vanstelige Stilling, som de forskjellige Cultusministre skabe sig selv? Den kommer deraf, at paa en tidligere Tid har Udnævnelse til Sognepræst og Vielse til Præst været to Ting, der faldt sammen; men efterat nu Sognebaandet er løst, er dette ikke mere Tilfældet; derved er Vielsen flitt fra Sognet, og der eksisterer kirkelige Uenigheder ligeoverfor Præster, der ikke staae i Forbindelse med det Sogn, hvortil de Paagjældende høre, men dog ere viede. Det staaer altsaa ganske i Ministerens Magt som administrativ Handling at erklære, at Ansættelse i Sognet er en verdslig Sag, og at derimod Vielse til Præst er en geistlig Sag; det staaer da igjen i Ministerens og Kirkens Magt at vie saa Mange og saa Faa, som de ville; men dem, som de engang have viet, kunne de ikke sthyde ud igjen. — Ved at indrette Forholdet paa denne Maade, beholde de ogsaa den meget store Fordeel, at Præster, som ere ansatte simpelt hen som Sognepræster i Sognet, med Lethed kunne affædi-